

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi razširjeni senat)

z dne 19. novembra 2025 *

„Digitalne storitve – Uredba (EU) 2022/2065 – Določitev zelo velike spletne platforme – Ugovor nezakovitosti – Dopustnost – Člen 33(1) in (4) Uredbe 2022/2065 – Pravica do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja – Svoboda gospodarske pobude – Lastninska pravica – Enako obravnavanje – Svoboda izražanja – Varstvo podatkov“

V zadevi T-367/23,

Amazon EU Sàrl, pravna naslednica Amazon Services Europe Sàrl, s sedežem v Luxembourg (Luksemburg), ki jo zastopajo A. Conrad, M. Frank, R. Spanó in I. Ioannidis, odvetniki,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) s sedežem v Berlinu (Nemčija), ki ga zastopata R. van der Hout in V. Lemonnier, odvetnika,

intervenient,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo L. Armati, P. Pernas Castrillo in P.-J. Loewenthal, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropskega parlamenta, ki ga zastopajo M. Menegatti, E. Ni Chaoimh in L. Taïeb, agenti,

Sveta Evropske unije, ki ga zastopajo E. Sitbon, N. Brzezinski in M. Moore, agenti,

in

Evropske potrošniške organizacije (BEUC) s sedežem v Bruslju (Belgija), ki jo zastopa A. Fratini, odvetnik,

intervenienti,

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi S. Papasavvas, predsednik, K. Kowalik-Bańczyk (poročevalka), sodnica,
E. Buttigieg, I. Dimitrakopoulos, sodnika, in B. Ricziová, sodnica,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi sklepa podpredsednika Sodišča z dne 27. marca 2024 in sklepa z dne
27. septembra 2023 o pridržanju stroškov v zadevi T-367/23 R,

na podlagi obravnave z dne 12. junija 2025,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Tožeča stranka, družba Amazon EU Sàrl, pravna naslednica družbe Amazon Services Europe Sàrl, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2023) 2746 final z dne 25. aprila 2023, s katerim je bila njena platforma Amazon Store v skladu s členom 33(4) Uredbe (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta določena kot zelo velika spletna platforma (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

I. Dejansko stanje

- 2 Tožeča stranka upravlja platformo Amazon Store, spletno trgovino s potrošniškimi proizvodi, ki jih trži sama ali jih tržijo tretji prodajalci. Ta trgovina je dostopna prek različnih spletnih strani, med katerimi so „www.amazon.fr“, „www.amazon.de“, „www.amazon.es“, „www.amazon.it“, „www.amazon.nl“, „www.amazon.pl“, „www.amazon.se“ in „www.amazon.com.be“.
- 3 Tožeča stranka je 17. februarja 2023 na podlagi člena 24(2) Uredbe (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in spremembi Direktive 2000/31/ES (Akt o digitalnih storitvah) (UL 2022, L 277, str. 1) na svojih spletnih mestih navedla, da povprečno mesečno število aktivnih prejemnikov v Evropski uniji (v nadaljevanju: PMŠ) platforme Amazon Store znaša več kot 45 milijonov.
- 4 Evropska komisija je 22. februarja 2023 družbi Amazon.com, Inc. in tožeči stranki po eni strani sporočila svoje predhodne ugotovitve, v skladu s katerimi platforma Amazon Store izpolnjuje pogoje za to, da se določi kot zelo velika spletna platforma v smislu člena 33(1) Uredbe 2022/2065.
- 5 Po drugi strani je Komisija Veliko vojvodstvo Luksemburg v skladu s členom 33(4) Uredbe 2022/2065 obvestila, da namerava platformo Amazon Store določiti kot zelo veliko spletno platformo.
- 6 Veliko vojvodstvo Luksemburg je 27. februarja 2023 Komisijo obvestilo, da nima pripomb.

- 7 Tožeča stranka je 15. marca 2023 predložila pripombe k predhodnim ugotovitvam Komisije in ni izpodbijala dejstva, da platforma Amazon Store izpolnjuje pogoje za opredelitev kot zelo velika spletna platforma v smislu člena 33(1) Uredbe 2022/2065.
- 8 Komisija je z izpodbijanim sklepom platformo Amazon Store na podlagi člena 33(4) Uredbe 2022/2065 opredelila kot zelo veliko spletno platformo v smislu člena 33(1) te uredbe.

II. Predlogi strank

- 9 Tožeča stranka in združenje Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bev) Splošnemu sodišču v bistvu predlagata, naj:
- izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - podredno, izpodbijani sklep razglasi za ničen v delu, v katerem je tožeči stranki naložena, prvič, obveznost, da omogoči vsaj eno možnost za vsak priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov v skladu s členom 38 Uredbe 2022/2065, in drugič, obveznost vodenja in dajanja na voljo javnosti odložišča v skladu s členom 39 te uredbe.
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 10 Komisija, Evropski parlament in Evropska potrošniška organizacija (BEUC) Splošnemu sodišču predlagajo, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.
- 11 Svet Evropske unije Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo zavrne.

III. Pravo

- 12 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge, ki se nanašajo na ugovor nezakonnosti člena 33(1), člena 38 oziroma člena 39 Uredbe 2022/2065.

A. Prvi tožbeni razlog, ki se nanaša ugovor nezakonnosti člena 33(1) Uredbe 2022/2065

- 13 Komisija, Svet in organizacija BEUC trdijo, da prvi tožbeni razlog ni dopusten.

1. Ugovor nedopustnosti Sveta

- 14 Svet trdi, da je treba prvi pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten, ker ga tožeča stranka ni dopolnila z zadostnimi pojasnili, da bi bilo mogoče presoditi njegovo utemeljenost. V zvezi s tem je navedel, da med točkama 166 in 203 tožbe obstaja „protislovje“ in da zato ni mogoče ugotoviti, ali tožeča stranka izpodbija le zakonitost izpodbijanega sklepa ali pa poleg tega uveljavlja

nezakonitost nekaterih določb Uredbe 2022/2065. Poleg tega trdi, da naj, če bi tožeča stranka uveljavljala nezakonitost takih določb, ne bi bilo mogoče ugotoviti, ali gre za člen 33 ali člene od 34 do 43 navedene uredbe.

- 15 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora v skladu s členom 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, in členom 76(d) Poslovnika Splošnega sodišča tožba vsebovati predmet spora, navajane razloge in trditve ter povzetek navedenih razlogov. Ti elementi morajo biti dovolj jasni in natančni, da si lahko tožena stranka pripravi obrambo in da lahko Splošno sodišče odloči o tožbi, po potrebi tudi brez drugih informacij. Za zagotavljanje pravne varnosti in učinkovito izvajanje sodne oblasti je za dopustnost tožbe potrebno, da bistvene dejanske in pravne okoliščine, na katerih ta temelji, koherentno in razumljivo izhajajo iz besedila same tožbe (sodba z dne 29. marca 2012, Komisija/Estonija, C-505/09 P, EU:C:2012:179, točka 34).
- 16 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je glede na besedilo tožbe mogoče dovolj natančno določiti obseg prvega tožbenega razloga, da bi bilo mogoče presoditi njegovo utemeljenost.
- 17 Tožeča stranka namreč v točkah 10 in 12 tožbe navaja, da želi s prvim tožbenim razlogom izpodbijati zakonitost člena 33 Uredbe 2022/2065, ker ta določba krši člene 7, 11, 16, 17 in 20 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). Prav tako v okviru trditev v podporo dopustnosti svojih tožbenih razlogov v točkah 134 in 135 tožbe v bistvu opozarja, da je ugovor nezakonitosti, naveden v okviru prvega tožbenega razloga, usmerjen zoper člen 33 te uredbe. Poleg tega je iz naslova v zvezi s tem tožbenim razlogom, kot je naveden v tožbi, razvidno, da tožeča stranka izpodbija zakonitost merila za določitev zelo velikih spletnih platform iz člena 33(1) navedene uredbe. Nazadnje, zlasti iz točk od 166 do 169 in od 187 do 189 tožbe izhaja, da tožeča stranka izpodbija zakonitost navedenega merila in posledično zakonitost člena 33(1) zadevne uredbe v delu, v katerem so ji z njim naložene obveznosti iz členov od 34 do 43 iste uredbe.
- 18 Poleg tega okoliščina, na katero se sklicuje Svet, in sicer da tožeča stranka meni, da so obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 nezakonite, ni nezdružljiva z dejstvom, da tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom uveljavlja nezakonitost člena 33(1) te uredbe, ker ji ta nalaga take obveznosti, ki naj bi bile prav tako nezakonite.
- 19 V teh okoliščinah je treba, čeprav tožeča stranka v točki 203 tožbe sicer res navaja, da ji izpodbijani sklep nalaga obveznosti, ki so v nasprotju z Listino, šteti, da v resnici trdi, da je ta sklep ukrep za izvajanje člena 33(1) Uredbe 2022/2065, ki naj bi bil sam nezakonit, ker vodi do tega, da se ji naložijo take obveznosti.
- 20 Iz tega sledi, da v nasprotju s tem, kar trdi Svet, iz tožbe dovolj jasno izhaja, da tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom uveljavlja nezakonitost člena 33(1) Uredbe 2022/2065. Poleg tega je treba ugotoviti, da je Svet v svojih pisanjih sam navedel podredno argumentacijo, s katero je predlagal, naj se ta tožbeni razlog vsebinsko zavrne, pri čemer se je oprl na tako razlago navedenega tožbenega razloga.
- 21 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je navedel Svet, zavrniti.

2. Ugovor nedopustnosti Komisije in organizacije BEUC

- 22 Komisija in organizacija BEUC trdita, da je treba prvi tožbeni razlog zavreči kot nedopusten, ker tožeča stranka s tem tožbenim razlogom uveljavlja nezakonnost določb Uredbe 2022/2065, ki niso pravna podlaga izpodbijanega sklepa niti z njim nimajo neposredne pravne povezave.
- 23 Komisija namreč na eni strani navaja, da je bil izpodbijani sklep sprejet na podlagi člena 33(4) Uredbe 2022/2065 in da tožeča stranka ne uveljavlja nezakonnosti te določbe. Poleg tega, čeprav Komisija trdi, da če bi bil tožbeni razlog, ki se nanaša na ugovor nezakonnosti člena 33(1) te uredbe, dopusten, vseeno ugotavlja, da čeprav se prvi tožbeni razlog formalno nanaša na uveljavljanje nezakonnosti te določbe, tožeča stranka v resnici izpodbija le dejstvo, da lahko za tržnice veljajo obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, ko njihovo PMŠ doseže 45 milijonov. Členi od 34 do 43 navedene uredbe pa naj ne bi imeli neposredne pravne povezave z izpodbijanim sklepom.
- 24 Po drugi strani organizacija BEUC trdi, da bi bila tožeča stranka upravičena izpodbijati uporabo obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 za tržnice. Vendar trdi, da tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom v resnici izpodbija zakonitost navedenih obveznosti kot takih, čeprav te nimajo neposredne pravne povezave z izpodbijanim sklepom.
- 25 Tožeča stranka ob podpori združenja bevtrditi, da je prvi tožbeni razlog dopusten.
- 26 V skladu s členom 277 PDEU lahko, ne glede na iztek roka iz člena 263, šesti odstavek, PDEU vsaka stranka v sporu, v katerem gre za pravni akt, ki se splošno uporablja in ga je sprejela institucija, organ, urad ali agencija Unije, pred Sodiščem Evropske unije uveljavlja, da se ta akt iz razlogov, navedenih v členu 263, drugi odstavek, ne uporablja.
- 27 Ta določba je izraz splošnega načela, ki vsaki stranki zagotavlja pravico, da za dosego razglasitve ničnosti odločbe, ki je nanjo naslovljena, posredno izpodbija veljavnost splošnih aktov, ki so podlaga za tako odločbo (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 67 in navedena sodna praksa).
- 28 Ker cilj člena 277 PDEU ni omogočiti stranki, da s katerim koli pravnim sredstvom izpodbija uporabo katerega koli splošnega akta, se mora akt, katerega nezakonnost se uveljavlja, neposredno ali posredno uporabljati za zadevo, ki je predmet tožbe (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 68 in navedena sodna praksa).
- 29 Tako je Sodišče v primeru ničnostnih tožb, vloženih zoper posamične odločbe, priznalo, da so lahko določbe splošnega akta, ki so podlaga za navedene odločbe ali imajo neposredno pravno povezavo s takimi odločbami, utemeljeno predmet ugovora nezakonnosti (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 69 in navedena sodna praksa).
- 30 Nasprotno pa je Sodišče razsodilo, da ugovor nezakonnosti zoper splošni akt, v zvezi s katerim izpodbijana posamična odločba ni izvedbeni ukrep, ni dopusten (glej sodbo z dne 8. septembra 2020, Komisija in Svet/Carreras Sequeros in drugi, C-119/19 P in C-126/19 P, EU:C:2020:676, točka 70 in navedena sodna praksa).

- 31 V zvezi s tem, prvič, iz točk od 17 do 20 zgoraj izhaja, da tožeča stranka v tožbi uveljavlja nezakonitost člena 33(1) Uredbe 2022/2065, ker ta določba za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe.
- 32 Drugič, poudariti je treba, da je dopustno, da tožeča stranka uveljavlja nezakonitost člena 33(1) Uredbe 2022/2065, kot v bistvu priznavata Komisija in organizacija BEUC.
- 33 Člen 33(1) Uredbe 2022/2065 namreč določa, da se dodatne obveznosti upravljanja sistemskih tveganj iz členov od 34 do 43 te uredbe uporabljajo za spletne platforme, ki imajo PMŠ enako ali večje od 45 milijonov in ki so v skladu s členom 33(4) Uredbe 2022/2065 določene kot zelo velike spletne platforme.
- 34 V skladu s členom 33(4) Uredbe 2022/2065 Komisija sprejme sklep o določitvi spletne platforme kot zelo velike spletne platforme, če je njeno PMŠ enako ali večje od števila, določenega v členu 33(1) te uredbe.
- 35 Iz tega sledi, da čeprav člen 33(4) Uredbe 2022/2065 Komisijo pooblašča, da spletno platformo določi kot zelo veliko spletno platformo, člen 33(1) te uredbe določa spletne platforme, ki jih je treba tako določiti za namene uporabe členov od 34 do 43 navedene uredbe.
- 36 Tako je Komisija v izpodbijanem sklepu menila, da je treba platformo Amazon Store opredeliti kot zelo veliko spletno platformo „v smislu člena 33(1) Uredbe 2022/2065“.
- 37 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je v izpodbijanem sklepu, čeprav je bil sprejet na podlagi člena 33(4) Uredbe 2022/2065, uporabljeno merilo iz člena 33(1) te uredbe. Tako bi morala morebitna nezakonitost zadnjenavedene določbe, iz katere bi izhajala njena neuporaba na podlagi člena 277 PDEU, nujno povzročiti razglasitev ničnosti navedenega sklepa.
- 38 Zato je treba šteti, da je izpodbijani sklep neposredno pravno povezan s členom 33(1) te uredbe.
- 39 Iz tega sledi, da je treba ugovore nedopustnosti, ki sta jih navedli Komisija in organizacija BEUC, zavrniti.

3. Utemeljenost prvega tožbenega razloga

- 40 Kot je bilo navedeno v točki 31 zgoraj, tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom uveljavlja nezakonitost člena 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem so z njim za nekatere tržnice določene obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe.
- 41 Prvi tožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz petih delov, ki se nanašajo na to, da se s členom 33(1) Uredbe 2022/2065 kršijo člen 7, člen 11(1), člen 16, člen 17(1) in člen 20 Listine.

a) Prvi del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 16 Uredbe št. 40/94

- 42 Tožeča stranka ob podpori združenja bevh navaja, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, krši člen 16 Listine. Natančneje, trdi, da ji te obveznosti nalagajo veliko breme in da zato pomenijo poseg v svobodo gospodarske pobude. Dodaja, da navedene obveznosti niso primerne za doseg ciljev navedene uredbe. V zvezi s tem navaja, da je namen zadevnih obveznosti zmanjšati sistemska

tveganja, ki jih tržnice ne povzročajo. Poleg tega ugotavlja, da tržnice niso „sistem“ in da zato ne morejo povzročiti „sistemskih“ tveganj. Nazadnje trdi, da bi zakonodajalec Unije za doseg svojih ciljev lahko sprejel druge, manj omejevalne ukrepe.

43 Komisija ob podpori Parlamenta, Sveta in organizacije BEUC trditve tožeče stranke izpodbija.

1) Obstoj posega v svobodo gospodarske pobude, določene v členu 16 Listine

44 Tožeča stranka trdi, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, pomeni poseganje v svobodo gospodarske pobude iz člena 16 Listine.

45 Člen 16 Listine določa, da je svoboda gospodarske pobude priznana v skladu s pravom Unije ter nacionalnimi zakonodajami in običaji.

46 V skladu s členom 6(1), tretji pododstavek, PEU in členom 52(7) Listine je treba pri njeni razlagi upoštevati Pojasnila k Listini (UL 2007, C 303, str. 17).

47 V Pojasnilih k Listini je navedeno, da „[č]len [16 Listine] temelji na sodni praksi Sodišča [Evropske unije], ki je priznalo pravico do izvajanja gospodarske ali trgovske dejavnosti [...] in pogodbeno svobodo [...], ter na členu 119(1) in (3) [PDEU], ki priznava svobodno konkurenco“, da se „[s]eveda [...] ta pravica izvaja ob spoštovanju prava Unije in nacionalne zakonodaje“ ter da je „[l]ahko [...] predmet omejitev, predvidenih v členu 52(1) Listine“.

48 Tako je treba šteti, da varstvo, podeljeno s členom 16 Listine, zajema pravico do izvajanja gospodarske ali trgovske dejavnosti, pogodbeno svobodo in svobodno konkurenco (glej sodbo z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 42 in navedena sodna praksa).

49 Pravica do svobode gospodarske pobude med drugim zajema pravico vseh podjetij, da lahko v mejah odgovornosti, ki jo določijo s svojimi akti, prosto razpolagajo z ekonomskimi, tehničnimi in finančnimi sredstvi, ki so jim na voljo (sodbi z dne 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, točka 49, in z dne 21. decembra 2021, Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, točka 78).

50 Zato je poseg v svobodo gospodarske pobude ukrep, ki za naslovnika tega ukrepa pomeni pritisk, ki omejuje prosto uporabo sredstev, ki so mu na voljo, ker ga zavezuje, da sprejme ukrepe, ki lahko zanj pomenijo znaten strošek, imajo velik vpliv na organizacijo njegovih dejavnosti ali vodijo do tehnično zahtevnih in zapletenih rešitev (glej v tem smislu sodbi z dne 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, točka 50, in z dne 27. junija 2024, Gestore dei Servizi Energetici, C-148/23, EU:C:2024:555, točka 64).

51 V obravnavani zadevi člen 33(1) Uredbe 2022/2065 ponudnikom zelo velikih spletnih platform, med katerimi so tržnice, nalaga obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe.

52 Iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 izhaja, da morajo ponudniki zelo velikih spletnih platform prepoznati, analizirati in oceniti sistemska tveganja, ki izhajajo iz zasnove ali delovanja njihove storitve (člen 34), da lahko zaradi tega prilagodijo zasnovo, značilnosti in delovanje svoje storitve, spremenijo svoje splošne pogoje poslovanja in omejijo predstavljane oglase (člena 35 in 36), da morajo na svoje stroške zagotoviti njihovo revizijo (člen 37), predlagati

možnost za vsak svoj priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov (člen 38), objavljati informacije o oglasih, ki jih razširjajo (člen 39), na svojih vmesnikih objavljati informacije o oglasih, ki jih razširjajo (člen 39), omogočiti dostop do nekaterih njihovih podatkov raziskovalcem (člen 40), znotraj sebe vzpostaviti funkcijo za zagotavljanje skladnosti (člen 41), objavljati poročila o preglednosti (člen 42) in Komisiji plačevati pristojbino za nadzor (člen 43).

- 53 V teh okoliščinah je treba šteti, da členi od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 ponudnikom zelo velikih spletnih platform nalagajo, da sprejmejo ukrepe, ki bi zanje lahko pomenili velike stroške, znatno vplivali na organizacijo njihovih dejavnosti ali zahtevali zahtevne in zapletene tehnične rešitve.
- 54 Zato je treba šteti, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 pomeni poseganje v svobodo gospodarske pobude, določeno v členu 16 Listine, ker ponudnikom zelo velikih spletnih platform nalaga, da zanje veljajo členi od 34 do 43 te uredbe.

2) Utemeljenost poseganja v svobodo gospodarske pobude

- 55 V skladu s členom 52(1) Listine mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin, ob upoštevanju načela sorazmernosti pa so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.
- 56 V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo sorazmernosti v skladu z ustaljeno prakso Sodišča zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevne ureditve in ne presegajo okvirov, ki so primerni ali potrebni za doseganje teh ciljev (glej sodbo z dne 8. aprila 2014, Digital Rights Ireland in drugi, C-293/12 in C-594/12, EU:C:2014:238, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 57 Kar zadeva sodni nadzor, je Sodišče zakonodajalcu Unije v okviru izvajanja pristojnosti, ki so mu podeljene, priznalo široko diskrecijsko pravico, kadar je treba sprejeti politične, gospodarske in socialne odločitve ter kadar mora opraviti zapletene presoje in ocene (glej sodbo z dne 30. januarja 2019, Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, točka 44 in navedena sodna praksa). Pojasnilo je, da ukrepanje zakonodajalca na področju varstva potrošnikov vključuje tako izbiro (glej v tem smislu sodbi z dne 17. decembra 2015, Neptune Distribution, C-157/14, EU:C:2015:823, točka 76, in z dne 8. junija 2017, Dextro Energy/Komisija, C-296/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:437, točka 49).
- 58 V teh okoliščinah lahko le očitna neprimernost ukrepa, sprejetega na področju, kot je to v obravnavani zadevi, ki vključuje široko polje proste presoje glede na cilj, ki mu sledi pristojna institucija, vpliva na zakonitost takega ukrepa (glej v tem smislu sodbi z dne 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, C-491/01, EU:C:2002:741, točka 123, in z dne 4. maja 2016, Poljska/Parlament in Svet, C-358/14, EU:C:2016:323, točka 79).
- 59 Poleg tega iz besedila člena 16 Listine izhaja, da je lahko svoboda gospodarske pobude podvržena širokemu spektru posegov organov javne oblasti, ki lahko v splošnem interesu določijo omejitve za izvajanje gospodarske dejavnosti (sodba z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 46). Tako je treba opozoriti, da svoboda gospodarske pobude ni absolutna pravica in da jo je treba v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, uskladiti s členom 38 Listine, katerega namen je – tako kot je namen člena 169 PDEU – v politikah Unije zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov (sodba z dne 23. marca 2021, Airhelp, C-28/20, EU:C:2021:226,

točka 49). Natančneje, navesti je treba, da lahko pomembnost cilja varstva potrošnikov upraviči negativne ekonomske posledice, celo precejšnje, za nekatere gospodarske subjekte (sodbi z dne 23. marca 2021, Airhelp, C-28/20, EU:C:2021:226, točka 50, in z dne 2. septembra 2021, Association of Independent Meat Suppliers in Cleveland Meat Company, C-579/19, EU:C:2021:665, točka 97).

- 60 V obravnavani zadevi tožeča stranka ne izpodbija, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 ne posega v bistveno vsebino svobode gospodarske pobude ponudnikov tržnic. Poleg tega je treba ugotoviti, da obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe ne preprečujejo opravljanja podjetniške dejavnosti teh ponudnikov kot take, in sicer omogočiti potrošnikom, da s trgovci sklepajo pogodbe na daljavo. Tožeča stranka prav tako ne izpodbija, da so te obveznosti določene z zakonodajnim aktom in da jih je zato treba šteti za predpisane z zakonom v smislu člena 52(1) Listine.
- 61 Nasprotno pa tožeča stranka trdi, da je poseganje v svobodo gospodarske pobude očitno nesorazmerno, ker, prvič, tržnice ne povzročajo sistemskih tveganj v smislu Uredbe 2022/2065, drugič, ker je mogoče cilje te uredbe doseči z manj omejevalnimi ukrepi za ponudnike teh tržnic in, tretjič, ker so stroški, ki jih imajo navedeni ponudniki, visoki.

i) Obstoj sistemskih tveganj, ki jih povzročajo tržnice

- 62 Člen 1 Uredbe 2022/2065 določa, da je namen te uredbe prispevati k pravilnemu delovanju notranjega trga posredniških storitev, ker določa harmonizirana pravila za varno, predvidljivo in zaupanja vredno spletno okolje, ki spodbuja inovacije in v katerem so učinkovito zaščitene temeljne pravice iz Listine, vključno z načelom varstva potrošnikov.
- 63 V uvodni izjavi 75 Uredbe 2022/2065 je pojasnjeno, da je treba „[g]lede na pomen zelo velikih spletnih platform zaradi njihovega dosega, ki je izražen zlasti v številu prejemnikov storitve, pri spodbujanju javne razprave, ekonomskih transakcijah ter razširjanju informacij, mnenj in zamisli v javnost in tudi pri vplivu na to, kako prejemniki pridobivajo in sporočajo informacije na spletu, [...] ponudnikom teh platform poleg obveznosti, ki sicer veljajo za vse spletne platforme, naložiti še posebne obveznosti“.
- 64 V uvodni izjavi 76 Uredbe 2022/2065 je dodano, da „[z]elo velike spletne platforme [...] lahko povzročajo družbena tveganja, ki se po obsegu in učinku razlikujejo od tistih, ki jih povzročajo manjše platforme“. V tej uvodni izjavi je tudi pojasnjeno, da bi „[z]a ponudnike takih zelo velikih spletnih platform [...] torej morali veljati najvišji standardi obveznosti glede potrebne skrbnosti, sorazmerno z njihovim družbenim vplivom“, da „[k]o število aktivnih prejemnikov na spletni platformi [...] doseže znaten delež prebivalstva Unije, izračunano kot povprečje šestih mesecev, imajo lahko sistemska tveganja, ki jih predstavlja spletna platforma [...], nesorazmeren učinek v Uniji“, in da bi bilo treba „[d]omnevat [...]“, da tak znaten doseg obstaja, kadar tako število presega operativno mejno vrednost, ki je določena pri 45 milijonih, tj. pri ekvivalentu 10 % prebivalstva Unije“.
- 65 V zvezi s tem člen 34(1) Uredbe 2022/2065 vsebuje seznam sistemskih tveganj, ki jih lahko povzročijo zelo velike spletne platforme.
- 66 Najprej, člen 34(1)(a) Uredbe 2022/2065 določa, da sistemska tveganja vključujejo razširjanje nezakonitih vsebin prek zelo velikih spletnih platform. V skladu s členom 3(h) te uredbe gre, natančneje, za tveganja, povezana z razširjanjem „vsak[e] informacij[e], ki sama po sebi ali

v povezavi z dejavnostjo, vključno s prodajo proizvodov [...], ni skladna s pravom Unije ali pravom katere koli države članice, ki je skladno s pravom Unije, ne glede na natančen predmet urejanja ali naravo takega prava“.

- 67 Dalje, člen 34(1)(b) Uredbe 2022/2065 določa, da sistemska tveganja vključujejo „vse dejanske ali predvidljive negativne vplive na uresničevanje temeljnih pravic, zlasti temeljne pravice do človekovega dostojanstva, določene v členu 1 Listine, do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, določene v členu 7 Listine, do varstva osebnih podatkov, določene v členu 8 Listine, do svobode izražanja in obveščanja, vključno s svobodo in pluralnostjo medijev, določene v členu 11 Listine, do prepovedi diskriminacije, določene v členu 21 Listine, do spoštovanja pravic otroka, določene v členu 24 Listine, in do visoke ravni varstva potrošnikov, določene v členu 38 Listine“.
- 68 Nazadnje, člen 34(1)(c) in (d) Uredbe 2022/2065 določa, da sistemska tveganja vključujejo „vse dejanske ali predvidljive negativne učinke na družbeni diskurz in volilne procese ter javno varnost“ ter „vse dejanske ali predvidljive negativne učinke v zvezi z nasiljem na podlagi spola ter varovanjem javnega zdravja in mladoletnikov ter resne negativne posledice za dobro telesno in duševno počutje ljudi“.
- 69 V zvezi s tem tožeča stranka, na prvem mestu, trdi, da tržnice v nasprotju s finančnimi institucijami ne povzročajo sistemskih tveganj, ker niso del „sistema“. Medtem ko naj bi te institucije tvorile „svetovni finančni sistem“ zaradi „medsebojne povezanosti [svojih] dejavnosti“, naj tržnice ne bi bile medsebojno odvisne in naj zato ne bi pomenile sistema. Iz tega sklepa, da tržnice ne morejo povzročiti sistemskih tveganj. Trdi tudi, da tržnice, družbena omrežja, storitve deljenja vsebin in iskalne storitve prav tako ne pomenijo „sistema“ ter da med njimi ni tveganja širjenja negativnih vplivov.
- 70 Vendar zadostuje ugotovitev, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, namen Uredbe 2022/2065 ni preprečiti sistemskih tveganj, ki bi jih tržnice lahko pomenile kot del „sistema“. Kot je namreč razvidno iz točke 64 zgoraj, je cilj te uredbe zmanjšati sistemska tveganja za družbo kot celoto, ker bi lahko vplivala na znaten del prebivalstva Unije. Iz tega sledi, da na podlagi okoliščine, da so tržnice neodvisne med seboj, pa tudi od drugih vrst spletnih platform, in da skupaj ne tvorijo sistema, ni mogoče izključiti, da lahko te tržnice povzročijo nekatera sistemska tveganja, navedena v členu 34(1) Uredbe 2022/2065.
- 71 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da se oglasi in komentarji strank, prisotni na tržnicah, nanašajo predvsem na proizvode, ki se tržijo na teh tržnicah. Iz tega sklepa, da tržnice ne povzročajo tveganj, povezanih z demokratičnimi procesi, javnim zdravjem, dezinformacijami, človekovim dostojanstvom, svobodo izražanja in obveščanja, zasebnostjo, varstvom podatkov, diskriminacijo in pravicami otroka. Dodaja, da ni dokazano, da bi zelo velike spletne platforme pomenile tveganje za potrošnike niti da bi imele pomembno vlogo pri nezakonitem trženju živali ali ponarejenih ali nevarnih proizvodov.
- 72 Vendar, prvič, tožeča stranka ne izpodbija, da lahko prejemniki storitve oglase ali komentarje uporabijo za prenašanje nezakonitih ali političnih in verskih vsebin. Nasprotno, sama trdi, da so tržnice v svojih splošnih pogojih določile pravila za preprečevanje razširjanja nezakonitih ali negativnih vsebin, zlasti kar zadeva izvrševanje temeljnih pravic, civilni diskurz, volilne postopke ali varovanje javnega zdravja in mladoletnikov. Tako pojasnjuje, da je v svojih splošnih pogojih glede oglaševanja izrecno prepovedala „ogläse, ki prikazujejo otroke v nevarnem položaju, na primer med vožnjo koles brez čelade; lažne, napačne ali zavajajoče vsebine; obscene, kontroverzne, obrekljive, nezakonite ali vsiljive ogläse v zvezi z zasebnim življenjem drugih oseb;

politične vsebine, kot so kampanje za politika ali politično stranko oziroma proti njima ali v zvezi z volitvami, ali vsebine, povezane s političnimi vprašanji javne razprave; versko zagovorništvo, ne glede na to, ali gre za obrambo ali kritiko vere; [in] diskriminatorne vsebine“.

- 73 Drugič, tožeča stranka priznava, da se lahko nezakoniti proizvodi tržijo na tržnicah, čeprav meni, da je trženje takih proizvodov bolj verjetno na majhnih tržnicah, ker naj bi bila velika mesta bolj pozorna na svoj ugled. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se tržnice lahko uporabljajo za razširjanje nezakonitih vsebin, zlasti v zvezi s prodajo nevarnih ali neskladnih proizvodov, in da lahko zato negativno vplivajo na varstvo potrošnikov. Poleg tega tožeča stranka ne izpodbija dejstva, ki ga je ugotovila organizacija BEUC, in sicer da so nezakonite vsebine na platformi Amazon Store dejansko prisotne, kljub njenim prizadevanjem za njihovo odstranitev.
- 74 Poleg tega tožeča stranka trdi, da se nevaren proizvod ne bi hitreje razširjal na spletni platformi z visokim PMŠ. Vendar ni predložila nobenega dokaza, ki bi to trditev lahko podprl. Poleg tega dejstvo, da ima spletna platforma visoko PMŠ, lahko poveča število oseb, ki bi si zadevni proizvod lahko kupile.
- 75 Na tretjem mestu, združenje Bevh trdi, da obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 ne omogočajo izboljšanja varstva potrošnikov, da bi se jim zagotovila raven varstva, ki bi bila primerljiva s tisto, do katere so upravičeni zunaj spleta, in posledično preprečevanja sistemskih tveganj v smislu člena 34(1) te uredbe. Natančneje, trdi, da obveznosti, ki so posebej določene v členih od 34 do 37 Uredbe 2022/2065, „presegajo določbe o nespletnem okolju“ in so nejasne.
- 76 V zvezi s tem je v uvodni izjavi 12 Uredbe 2022/2065 sicer res navedeno, da „bi moral za namene te uredbe pojem ‚nezakonita vsebina‘ splošno odražati obstoječa pravila v nespletnem okolju“. Vendar po eni strani v nasprotju s tem, kar namiguje združenje bevh, iz tega ni mogoče sklepati, da zakonodajalec za varstvo potrošnikov ni mogel sprejeti strožjih ukrepov za tržnice kot za „fizične“ trgovine. Drugič, združenje bevh ni predložilo nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da zaradi nenatančnosti členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 niso mogli prispevati k varstvu potrošnikov.
- 77 V teh okoliščinah je treba poudariti, da zakonodajalec s tem, da je menil, da lahko tržnice, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, povzročijo različna sistemska tveganja, navedena v členu 34(1), od (a) do (d), Uredbe 2022/2065, ni storil očitne napake pri presoji.

ii) Manj omejevalni alternativni ukrepi, ki omogočajo doseganje ciljev Uredbe 2022/2065

- 78 Tožeča stranka trdi, da bi zakonodajalec za doseganje ciljev Uredbe 2022/2065 lahko sprejel manj omejevalne alternativne ukrepe.
- 79 Vendar iz točke 58 zgoraj izhaja, da je svoboda gospodarske pobude kršena le, če zakonodajalec sprejme ukrep, ki je očitno neprimeren glede na cilj, ki mu sledi zadevna ureditev. Iz tega sledi, da zgolj dejstvo, da bi zakonodajalec lahko sprejel manj omejevalne ukrepe, ne more zadostovati za ugotovitev kršitve člena 16 Listine.
- 80 Poleg tega je treba ugotoviti, da manj omejevalni ukrepi, na katere se sklicuje tožeča stranka, nikakor ne omogočajo enako učinkovitega doseganja ciljev Uredbe 2022/2065.

- 81 Tožeča stranka namreč, prvič, trdi, da bi zakonodajalec lahko tržnice izključil iz zelo velikih spletnih platform iz člena 33(1) Uredbe 2022/2065, da bi uporabo členov od 34 do 43 te uredbe omejil le na storitve, ki lahko povzročijo sistemska tveganja, navedena v členu 34(1) navedene uredbe.
- 82 Vendar lahko, kot je razvidno iz točke 77 zgoraj, tržnice povzročijo številna sistemska tveganja, navedena v členu 34(1), od (a) do (d), Uredbe 2022/2065. Zato bi izključitev tržnic iz zelo velikih spletnih platform iz člena 33(1) te uredbe lahko ogrozila zmožnost navedene uredbe, da ublaži navedena tveganja.
- 83 Drugič, tožeča stranka in združenje bevh trdita, da bi zakonodajalec lahko sprejel „kvalitativna“ merila, kot naj bi to storil na drugih področjih prava Unije, med katerimi je tudi telekomunikacijski sektor, ali uporabil sistem izpodbojne domneve, kot naj bi to storil v Uredbi (EU) 2022/1925 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. septembra 2022 o tekmovalnih in pravičnih trgih v digitalnem sektorju in spremembi direktiv (EU) 2019/1937 in (EU) 2020/1828 (akt o digitalnih trgih) (UL 2022, L 265, str. 1). Tožeča stranka dodaja, da se določitev kot zelo velika spletna platforma nanaša le na omejeno število spletnih platform. Iz tega sklepa, da dodatni napor, ki se je zahteval od Komisije za uporabo teh meril, ne bi bil nesorazmeren glede na višino stroškov, ki bi za navedene ponudnike nastali zaradi take določitve.
- 84 V zvezi s tem ni sporno, da je Komisija v oceni učinka, priloženi predlogu uredbe 2022/2065, navedla, da je poleg zgolj merila PMS predvidela še druga merila, med katerimi so „kvalitativna“ merila, ki upoštevajo družbeni in gospodarski učinek zadevne spletne platforme. Vendar je menila, da bi upoštevanje takšnih kvalitativnih meril zahtevalo pristop za vsak primer posebej, ki bi lahko povzročil pravno negotovost ter daljši in dražji postopek za določitev zelo velikih spletnih platform.
- 85 Vendar niti tožeča stranka niti združenje bevh ne izpodbijata, da bi bil tak postopek za Komisijo daljši in dražji. V teh okoliščinah zadostuje ugotovitev, da so bila merila, na katera se sklicuje tožeča stranka, takšna, da je bilo mogoče odložiti izvajanje obveznosti iz člena 34(43) Uredbe 2022/2065 in Komisiji odvzeti del njenih sredstev, potrebnih za dobro opravljanje nalog, ki so ji zaupane s to uredbo.
- 86 Tretjič, tožeča stranka trdi, da bi lahko zakonodajalec s členom 33(1) Uredbe 2022/2065 ponudnikom zelo velikih spletnih platform naložil obveznost iz člena 39 te uredbe le, če bi ta določala dajanje odložišča na voljo raziskovalcem in organom, ne pa javnosti kot celoti.
- 87 Člen 39 Uredbe 2022/2065 določa, da ponudniki zelo velikih spletnih platform pripravijo in v posebnem oddelku svojega spletnega vmesnika z zanesljivim orodjem, po katerem je mogoče iskati in ki omogoča iskanje na podlagi več meril, ter prek svojih vmesnikov za aplikacijsko programiranje javno objavijo odložišče, ki med drugim vsebuje vsebino oglasa, vključno z imenom proizvoda, storitve ali blagovne znamke, fizično ali pravno osebo, v imenu katere je oglas predstavljen, obdobje, v katerem je bil oglas predstavljen, informacije o tem, ali je bil oglas predviden za predstavitev eni ali več posebnim skupinam prejemnikov storitve, in če je bil, glavne parametre, uporabljene v ta namen, in po potrebi tudi glavne parametre, uporabljene za izključitev ene ali več tovrstnih posameznih skupin, in skupno število doseženih prejemnikov storitve, po potrebi pa tudi skupna števila, razčlenjena po državah članicah za skupino ali skupine prejemnikov, ki jim je bil oglas posebej namenjen.

- 88 V zvezi s tem je v uvodni izjavi 69 Uredbe 2022/2065 pojasnjeno, da imajo prejemniki storitve „posebej resne negativne učinke“, kadar so jim „predstavljeni oglasi, ki temeljijo na tehnikah ciljnega usmerjanja, ki so optimizirane tako, da ustrezajo njihovim interesom in bi lahko izkoriščale njihove ranljive točke“. V uvodni izjavi 95 iste uredbe je dodano, da oglaševalski sistemi, ki jih uporabljajo zelo velike spletne platforme, „zahtevajo nadaljnji javni in regulativni nadzor zaradi svojega obsega in zmožnosti ciljnega usmerjanja na prejemnike storitev ter njihovega doseganja na podlagi vedenja prejemnikov znotraj in zunaj spletnega vmesnika“ teh platform in da bi morale odložišče „vključevati informacije o merilih za ciljno oglaševanje in merilih za objavo, zlasti kadar se oglasi pošljejo osebam v ranljivem položaju, kot so mladoletne osebe“.
- 89 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da informacije, objavljene na podlagi člena 39 Uredbe 2022/2065, omogočajo obveščanje potrošnikov o oglasih, ki so jim izpostavljeni. Poleg tega, kot poudarja Svet, te informacije tudi medijem in združenjem za varstvo potrošnikov omogočajo nadzor nad oglaševanjem, ki se razširja na zelo velikih spletnih platformah, zlasti za preprečevanje promocije nezakonitih ali neprimernih proizvodov nekaterim javnostim, kot so mladoletniki. Zato je treba šteti, da lahko ta določba med drugim omeji razširjanje nezakonitih vsebin, prispeva k visoki ravni varstva potrošnikov in preprečuje negativne učinke, povezane z varstvom mladoletnikov. Iz tega sledi, da lahko prepreči različna sistemska tveganja na podlagi člena 34(1) te uredbe. Tak cilj pa bi bilo težje doseči, če bi dostop do zadevnih informacij imeli le raziskovalci in organi.
- 90 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tožeča stranka, da bi izkazala kršitev člena 16 Listine, neutemeljeno trdi, da bi zakonodajalec lahko sprejel manj omejevalne alternativne ukrepe.

iii) Višina stroškov, ki jih imajo ponudniki tržnic

- 91 Tožeča stranka trdi, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 ponudnikom tržnic nalaga znatne stroške, ker določa, da zanje veljajo obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe.
- 92 Na prvem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je v svoji oceni učinka upoštevala neverodostojne ekonomske predpostavke in da ni upoštevala nekaterih stroškov, ki izhajajo iz izvajanja členov 38 in 39 Uredbe 2022/2065. Trdi, da je Komisija v obrazložitvenem memorandumu, priloženem predlogu uredbe 2022/2065, napačno menila, da se, „[k]ar zadeva svobodo gospodarske pobude ponudnikov storitev, [...] stroški, ki jih imajo podjetja, nadomestijo z zmanjšanjem razdrobljenosti notranjega trga“, da se „[s] predlogom uvajajo jamstva za zmanjšanje bremena za ponudnike storitev, vključno z ukrepi proti večkratnim in neupravičenim prijavam in predhodnemu nadzoru zaupanja vrednih prijaviteljev s strani javnih organov“, ter da se „[p]oleg tega [...] nekatere obveznosti nanašajo na zelo velike spletne platforme, kjer se pogosto pojavijo najresnejša tveganja in ki lahko absorbirajo dodatno breme“.
- 93 V zvezi s tem je treba poudariti, da zakonodajalcu Unije ni treba imeti ocene učinka v vseh okoliščinah in da ga taka ocena učinka nikakor ne zavezuje (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2024, Litva in drugi/Parlament in Svet (Sveženj o mobilnosti), od C-541/20 do C-555/20, EU:C:2024:818, točka 230). Iz tega sledi, da dejstvo, da se je Komisija v svoji oceni učinka oprla na preveč optimistične ekonomske predpostavke in da je podcenila stroške, ki jih morajo nositi ponudniki zelo velikih spletnih platform, tudi če bi bilo to dejstvo dokazano, samo po sebi ne more zadostovati za dokaz, da določbe navedene uredbe kot take pomenijo očitno nesorazmeren poseg v svobodo gospodarske pobude.

- 94 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da obveznost iz člena 38 Uredbe 2022/2065 omejuje njeno zmožnost, da svoje stranke obvesti o ponudbah, predlaganih na njeni platformi Amazon Store. Trdi, da ta obveznost, po eni strani, škoduje njenim strankam, ker jim ne omogoča, da bi zlahka našli proizvode, ki bi jih najbolj zanimali, in po drugi strani, ne omogoča preprečitve sistemskega tveganja v smislu navedene uredbe. Poleg tega meni, da priporočilni sistemi, ki temeljijo na oblikovanju profilov, omogočajo promocijo proizvodov malih in srednje velikih podjetij (MSP) in da bi bila, če teh sistemov ne bi bilo, prisiljena promovirati proizvode bolj znanih podjetij. Poleg tega trdi, da je iz sporočila Komisije Parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z dne 26. aprila 2018, naslovljenega „Boj proti dezinformacijam na spletu: Evropski pristop“ (COM(2018) 236 final), da je bil namen te določbe zagotoviti dostop javnosti do različnih virov informacij o družbenih omrežjih, storitvah deljenja vsebin ali iskalnih storitvah. Tak cilj pa naj za tržnice ne bi bil upošteven.
- 95 V zvezi s tem člen 38 Uredbe 2022/2065 določa, da ponudniki zelo velikih spletnih platform, ki uporabljajo priporočilne sisteme, ponudijo vsaj eno možnost za vsak svoj priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov, kot je opredeljeno v členu 4, točka 4, Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1).
- 96 V členu 4, točka 4, Uredbe 2016/697 je oblikovanje profilov opredeljeno kot „vsaka oblika avtomatizirane obdelave osebnih podatkov, ki vključuje uporabo osebnih podatkov za ocenjevanje nekaterih osebnih vidikov v zvezi s posameznikom, zlasti za analizo ali predvidevanje uspešnosti pri delu, ekonomskega položaja, zdravja, osebnega okusa, interesov, zanesljivosti, vedenja, lokacije ali gibanja tega posameznika.“
- 97 Kar zadeva priporočilne sisteme, je v uvodni izjavi 70 Uredbe 2022/2065 pojasnjeno, da je „bistveni del poslovanja spletne platforme [...] način, na katerega se informacije prednostno razvrščajo in prikazujejo na njenem spletnem vmesniku, da se prejemniku storitve olajša in optimizira dostop do informacij“, in da se „to [...] na primer doseže z algoritemskimi predlogi, razvrščanjem in prednostnim razvrščanjem informacij, razlikovanjem na podlagi besedila ali drugih vizualnih prikazov ali z drugim urejanjem informacij, ki jih zagotovijo prejemniki“. V tej uvodni izjavi je navedeno tudi, da „takšni priporočilni sistemi lahko pomembno vplivajo na zmožnost prejemnikov za pridobivanje informacij na spletu in interakcijo z njimi, vključno z lažjim iskanjem ustreznih informacij za prejemnike storitve in prispevanjem k boljši uporabniški izkušnji“, ter da imajo „prav tako [...] pomembno vlogo pri poudarjanju nekaterih sporočil, viralnem širjenju informacij in spodbujanju spletnega vedenja“.
- 98 Prvič, poudariti je treba, da je namen člena 38 Uredbe 2022/2065 prejemnikom zelo velikih spletnih platform omogočiti, da do neke mere izberejo informacije, ki so jim izpostavljeni, kot je razvidno iz uvodne izjave 70 te uredbe. Natančneje, člen 38 navedene uredbe prejemnikom daje možnost, da se jim priporočijo le proizvodi, na izbiro katerih zbiranje njihovih osebnih podatkov ni vplivalo.
- 99 V teh okoliščinah je treba na eni strani ugotoviti, da člen 38 Uredbe 2022/2065 prejemnikom zelo velike spletne platforme ne preprečuje uporabe priporočilnega sistema, ki temelji na oblikovanju profilov. Poleg tega ta določba tem prejemnikom omogoča, da se vrnejo k možnosti, ki temelji na oblikovanju profilov, če ne bi bili zadovoljni s priporočili, ki bi jim bila dana, če ne bi bilo takega oblikovanja profilov.

- 100 Zato je treba ugotoviti, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, člen 38 Uredbe 2022/2065 ne more škodovati potrošnikom tržnic.
- 101 Po drugi strani je treba šteti, da člen 38 Uredbe 2022/2065 krepi pravice potrošnikov s tem, da jim daje možnost, da izrazijo izbiro glede izdelkov, ki se jim ponujajo. Ta določba lahko torej vsaj prispeva k visoki ravni varstva potrošnikov in posledično prepreči sistemsko tveganje na podlagi člena 34(1)(b) te uredbe.
- 102 Drugič, poudariti je treba, da z dejstvom, na katero se sklicuje tožeča stranka, da člen 38 Uredbe 2022/2065 daje prednost velikim podjetjem v škodo MSP na tržnicah, ni mogoče dokazati kršitve svobode gospodarske pobude ponudnikov teh tržnic.
- 103 Poleg tega, na eni strani, kolikor je iz ekonomske študije iz priloge A.2 k tožbi (v nadaljevanju: ekonomska študija tožeče stranke) razvidno, da priporočilni sistemi, ki temeljijo na oblikovanju profilov, omogočajo boljše trženje „nišnih proizvodov“, s tem ni mogoče pojasniti, zakaj velika podjetja med svojo paleto proizvodov ne bi mogla razviti takih proizvodov, namenjenih specializirani javnosti. Tako tudi ob predpostavki, da priporočilni sistemi, ki temeljijo na oblikovanju profilov, spodbujajo trženje nišnih proizvodov, iz tega ni mogoče sklepati, da bi bili taki sistemi po naravi ugodni za MSP.
- 104 Po drugi strani, kot v bistvu navaja Komisija, tožeča stranka ne pojasnjuje, zakaj tržnice potrošnikom ne bi mogle omogočiti iskanja po merilih na njihovem vmesniku, ki bi omogočal identifikacijo nišnih proizvodov.
- 105 Zato tožeča stranka ni dokazala, da lahko člen 38 Uredbe 2022/2065 povzroči znatne stroške za MSP in posledično za ponudnike tržnic.
- 106 Tretjič, ugotoviti je treba, da se tožeča stranka za izpodbijanje zakonitosti Uredbe 2022/2065 ne more učinkovito sklicevati na Sporočilo COM (2018) 236, ki ga je izdala le Komisija in ki ni zavezujoče. Poleg tega, čeprav je iz tega sporočila razvidno, da je Komisija želela, da „uporabniki“ spletnih platform lahko dostopajo do „spletnih orodij za personalizacijo in interakcijo, da bi lažje odkrivali vsebine in lažje dostopali do različnih virov informacij, ki ponujajo nasprotna stališča“, in da bi se tako borila proti dezinformacijam, iz tega ni mogoče sklepati, da člen 38 navedene uredbe poleg tega ne bi mogel omogočiti izboljšanja obveščanja potrošnikov na tržnicah.
- 107 Na tretjem mestu, tožeča stranka navaja, da člen 39 Uredbe 2022/2065 vodi do razkritja zaupnih informacij v zvezi z oglaševalskimi dejavnostmi oglaševalcev na platformi Amazon Store. Iz tega sklepa, da bo ta platforma manj privlačna za oglaševalce, zlasti v zvezi s spletnimi platformami, ki niso označene kot zelo velike spletne platforme. Poleg tega trdi, da izvajanje obveznosti iz navedene določbe povzroča višje stroške od tistih, ki jih je Komisija ocenila v svoji oceni učinka.
- 108 Kot je bilo navedeno v točki 87 zgoraj, člen 39 Uredbe 2022/2065 določa razširjanje javnosti informacij, ki med drugim vključujejo vsebino oglasa, vključno z imenom proizvoda, storitve ali blagovne znamke in predmetom oglasa, fizično ali pravno osebo, v imenu katere je oglas predstavljen, obdobje, v katerem je bil oglas predstavljen, informacije o tem, ali je bil oglas predviden za predstavitev eni ali več posebnim skupinam prejemnikov storitve, in če je bil, glavne parametre, uporabljene v ta namen, in po potrebi tudi glavne parametre, uporabljene za izključitev ene ali več tovrstnih posameznih skupin, skupno število doseženih prejemnikov storitve, po potrebi pa tudi skupna števila, razčlenjena po državah članicah za skupino ali skupine prejemnikov, ki jim je bil oglas posebej namenjen.

- 109 Tožeča stranka pa ni predložila nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da bi razširjanje informacij iz člena 39 Uredbe 2022/2065 negativno vplivalo na privlačnost platforme Amazon Store za oglaševalce.
- 110 V ekonomski študiji tožeče stranke je namreč navedeno le, da informacije o vsebini, ciljanju in uspehu oglasa konkurentom oglaševalca omogočajo, da kopirajo njegovo strategijo. V tej študiji je v zvezi s tem pojasnjeno, da so informacije o „uspehu“ oglasa „bistvene“.
- 111 Vendar so nekatere informacije, med katerimi so informacije o vsebini oglasov, po naravi dostopne javnosti ne glede na člen 39 Uredbe 2022/2065. Poleg tega tožeča stranka ne navaja nobene trditve, s katero bi dokazala, da informacij o ciljanju ni mogoče izpeljati s spremljanjem zadevne platforme in ob upoštevanju narave proizvoda, ki je predmet zadevnega oglaševanja. Prav tako v nasprotju z informacijami o uspehu oglaševanja informacij o ciljanju ne opredeljuje kot „ključnih“.
- 112 Kar zadeva informacije o uspehu oglaševanja, se ekonomska študija tožeče stranke sklicuje na prejšnjo ekonomsko študijo iz leta 1953, glede katere ni gotovo, da bi se ugotovitve te študije lahko uporabljale za spletne platforme. Poleg tega v tej študiji tožeče stranke ni pojasnjeno, kako opredeljuje uspeh oglasa. Če se tožeča stranka namerava sklicevati na morebitno povečanje prodaje izdelka, ki je predmet zadevnega oglaševanja, je dovolj poudariti, da člen 39 Uredbe 2022/2065 ne določa razširjanja informacij v zvezi s tem.
- 113 Na četrtem mestu, tožeča stranka trdi, da ji člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 nalaga, da razkrije „neomejeno“ količino podatkov, vključno z zaupnimi podatki, da bi se preučila „sistemska tveganja“, čeprav naj obstoj takih tveganj ne bi bil dokazan.
- 114 Člen 40(4) Uredbe 2022/2065 določa, da ponudniki zelo velikih spletnih platform na obrazloženo zahtevo koordinatorja digitalnih storitev v državi članici sedeža v razumnem roku, določenem v zahtevi, zagotovijo dostop do podatkov preverjenim raziskovalcem, ki izpolnjujejo zahteve iz člena 40(8) te uredbe, izključno za izvajanje raziskav, ki prispevajo k zaznavanju, prepoznavanju in razumevanju sistemskih tveganj v Uniji, kakor so ta določena na podlagi člena 34(1) navedene uredbe, ter k oceni ustreznosti, učinkovitosti in učinkov ukrepov za zmanjševanje tveganj na podlagi člena 35 iste uredbe.
- 115 Med pogoji iz člena 40(8) Uredbe 2022/2065 morajo raziskovalci dokazati, da so sposobni upoštevati specifične zahteve glede varnosti in zaupnosti podatkov, ki ustrezajo posamezni zahtevi, ter varovati osebne podatke. Poleg tega morajo v zahtevi opisati ustrezne tehnične in organizacijske ukrepe, ki so jih uvedli v ta namen.
- 116 Poleg tega člen 40(5) Uredbe 2022/2065 določa, da lahko ponudniki zelo velikih spletnih platform od koordinatorja digitalnih storitev v državi članici sedeža zahtevajo, da spremeni zahtevo, kadar menijo, da ne morejo zagotoviti dostopa do zahtevanih podatkov med drugim zato, ker bo zagotovitev takega dostopa povzročila precejšnje ranljivosti varstva zaupnih informacij, zlasti poslovnih skrivnosti.
- 117 Nazadnje, v členu 40(12) Uredbe 2022/2065 je dodano, da ponudniki zelo velikih spletnih platform brez nepotrebnega odlašanja omogočijo dostop do podatkov, vključno s podatki v realnem času, kadar je to tehnično izvedljivo, če so podatki na njihovem spletnem vmesniku javno dostopni raziskovalcem, vključno s tistimi, ki so povezani z neprofitnimi organi,

organizacijami in združenji, ki izpolnjujejo pogoje iz člena 40(8)(b), (c), (d) in (e) navedene uredbe, in ki uporabljajo podatke izključno za izvajanje raziskav, ki prispevajo k zaznavanju, prepoznavanju in razumevanju sistemskih tveganj v Uniji na podlagi člena 34(1) iste uredbe.

- 118 V zvezi s tem, prvič, kot je bilo navedeno v točki 77 zgoraj, lahko tržnice, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, povzročijo različna sistemska tveganja, navedena v členu 34(1) Uredbe 2022/2065. Iz tega sledi, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, člen 40 te uredbe, katerega namen je omogočiti raziskave, ki prispevajo k odkrivanju, prepoznavanju in razumevanju teh sistemskih tveganj, lahko prispeva k zmanjšanju sistemskih tveganj, ki jih predstavljajo te tržnice.
- 119 Drugič, poudariti je treba, da člen 40(5) Uredbe 2022/2065 določa možnost, da ponudnik zelo velike spletne platforme zahteva spremembo zahteve za dostop do podatkov zaradi varstva zaupnih podatkov. Poleg tega, če bi moral navedeni ponudnik kljub spremembi zahteve predložiti take podatke, je treba ugotoviti, da člen 40(8) Uredbe 2022/2065 zadevnim raziskovalcem nalaga, da dokažejo, da lahko ohranijo zaupnost podatkov, ki jih prejmejo. V zvezi s tem v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, zakonodajalcu v tej uredbi ni bilo treba opisati konkretnih ukrepov, ki so jih raziskovalci morali sprejeti, da bi ohranili zaupnost podatkov, ki jih prejmejo. Lahko se je namreč zadovoljil s tem, da raziskovalcem naloži, prvič, da dokažejo, da so za vsako zahtevo za dostop sposobni ohraniti varnost in zaupnost podatkov, ki so predmet te zahteve, in drugič, da sami opišejo tehnične in organizacijske ukrepe, ki so jih sprejeli v ta namen.
- 120 Na petem mestu, tožeča stranka in združenje bevh trdita, da izvajanje obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 ponudnikom tržnic nalaga velike obremenitve, tudi zaradi zapletenih sprememb njihovih informacijskih sistemov. Vendar nista predložila nobene ocene stroškov, povezanih s temi spremembami, niti v ekonomski študiji tožeče stranke. Poleg tega je treba ob predpostavki, da so ti stroški resnično visoki, tudi za ponudnike zelo velikih spletnih platform, ki imajo lahko dostop do velikih virov, navesti, da lahko, kot je bilo navedeno v točki 59 zgoraj, pomembnost cilja varstva potrošnikov upraviči negativne gospodarske posledice, celo precejšnje, za nekatere gospodarske subjekte.
- 121 V teh okoliščinah tožeča stranka in združenje bevh neutemeljeno trdita, da je člen 33(1) Uredbe 2022/2065 očitno neprimeren za doseganje ciljev te uredbe in da zato krši člen 16 Listine.
- 122 Zato je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti nekaterih trditev, navedenih v utemeljitev tega tožbenega razloga v repliki, ki jo Komisija izpodbija.

b) Drugi del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 17(1) Listine

- 123 Tožeča stranka ob podpori združenja bevh navaja, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, krši člen 17(1) Listine. Trdi, da te obveznosti pomembno vplivajo na njene dejavnosti in da zato pomenijo poseg v njeno lastninsko pravico.
- 124 Komisija ob podpori Parlamenta, Sveta in organizacije BEUC trditve tožeče stranke izpodbija.

- 125 Člen 17(1) Listine določa, da „[ima] vsakdo [...] pravico imeti v posesti svojo zakonito pridobljeno lastnino, jo uporabljati, z njo razpolagati in jo komu zapustiti“ in da „se lastnina nikomur ne sme odvzeti, razen v javno korist v primerih in pod pogoji, ki jih določa zakon, vendar le ob pravični in pravočasni odškodnini za njeno izgubo“. Ta člen določa tudi, da se „uživanje lastnine [...] lahko uredi z zakonom, kolikor je to potrebno zaradi splošnega interesa“.
- 126 Varstvo, ki ga daje člen 17(1) Listine, se nanaša na pravice, ki imajo premoženjsko vrednost in iz katerih glede na zadevni pravni red izhaja pridobljen pravni položaj, ki imetniku teh pravic omogoča samostojno uresničevanje navedenih pravic v njegovo korist (glej v tem smislu sodbo z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 34). Sodišče je tako razsodilo, da upravna bremena ne pomenijo posega v lastninsko pravico (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 11. julija 1989, Schröder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, točki 16 in 17).
- 127 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, kot je to storila Komisija, da tožeča stranka ne navaja nobene utemeljitve v podporo svoji trditvi, da obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 pomenijo poseg v njeno lastninsko pravico.
- 128 Poleg tega je treba poudariti, da obveznosti, določene v členih od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 in opisane v točki 52 zgoraj, sicer ponudnikom zelo velikih spletnih platform nalagajo upravna bremena, vendar tem ponudnikom ne odvzemajo lastništva navedenih platform. Poleg tega je treba tudi ob predpostavki, da je te obveznosti mogoče šteti za posege v lastninsko pravico zadevnih ponudnikov, šteti, da bi bila ta poseganja vsekakor utemeljena z razlogi, podobnimi tistim, ki so bili v zvezi s členom 16 Listine navedeni v točkah od 62 do 120 zgoraj.
- 129 Iz tega sledi, da tožeča stranka in združenje bevh neutemeljeno trdita, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 krši člen 17 Listine.
- 130 Zato je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

c) Tretji del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 20 Listine

- 131 Tožeča stranka ob podpori združenja bevh navaja, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, krši načelo enakega obravnavanja iz člena 20 Listine. V zvezi s tem ugotavlja, da člen 33(1) navedene uredbe enako obravnava različne vrste spletnih platform ter tudi spletne iskalnike, medtem ko ti zadnji navedeni, družbena omrežja in storitve deljenja vsebin povzročajo posebna tveganja, ki jih tržnice ne povzročajo. Poleg tega poudarja, da ta določba primerljive položaje obravnava različno, ker s svojega področja uporabe izključuje trgovce na drobno in tržnice, katerih PMS je manjše od 45 milijonov.
- 132 Komisija ob podpori Parlamenta, Sveta in organizacije BEUC trditve tožeče stranke izpodbija.
- 133 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je načelo enakega obravnavanja splošno načelo prava Unije, ki je med drugim določeno v členu 20 Listine in ki določa, da so pred zakonom vsi enaki.
- 134 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da načelo enakega obravnavanja zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (sodbi z dne 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals in Akcros Chemicals/Komisija in drugi, C-550/07 P, EU:C:2010:512, točka 55, in z dne

6. junija 2023, O. G. (Evropski nalog za prijetje državljana tretje države), C-700/21, EU:C:2023:444, točka 42). Da bi bilo mogoče ugotoviti, ali gre za tako kršitev navedenega načela, se je treba opreti zlasti na predmet in cilj določbe, za katero se zatrjuje, da ga krši (glej sodbo z dne 6. septembra 2018, Piessevaux/Svet, C-454/17 P, neobjavljena, EU:C:2018:680, točka 79 in navedena sodna praksa).

- 135 Poleg tega je na področju, kot je to v obravnavani zadevi, na katerem ima zakonodajalec široko polje proste presoje, načelo enakega obravnavanja kršeno le, če ta zakonodajalec uvede razlikovanje, ki je samovoljno ali očitno neprimerno glede na cilj, ki mu sledi zadevna ureditev (glej v tem smislu sodbi z dne 14. julija 2022, Komisija/VW in drugi, od C-116/21 P do C-118/21 P, C-138/21 P in C-139/21 P, EU:C:2022:557, točka 127, in z dne 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, neobjavljena, EU:C:2023:187, točka 48).
- 136 V obravnavani zadevi tožeča stranka, na prvem mestu, trdi, da tržnice na eni strani ter družbena omrežja, storitve deljenja vsebin in spletni iskalniki na drugi strani niso v primerljivem položaju za namene uporabe obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065. Natančneje, poudarja, da je namen teh obveznosti preprečiti tveganja, ki bi jih lahko povzročila družbena omrežja, storitve deljenja vsebin in spletni iskalniki, ne pa tržnice. Iz tega sklepa, da se člen 33(1) te uredbe zanje napačno uporablja.
- 137 Vendar je treba, prvič, poudariti, da lahko, kot izhaja iz točke 77 zgoraj, tržnice, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, povzročijo številna sistemska tveganja, navedena v členu 34(1), od (a) do (d), Uredbe 2022/2065.
- 138 Drugič, v delu, v katerem tožeča stranka brez dodatnih pojasnil trdi, da „veliko“ obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 ni namenjenih varstvu potrošnikov ali preprečevanju trženja ponarejenih ali nevarnih proizvodov, zadostuje navesti, da ne opredeli določb, na katere se sklicuje. Poleg tega, čeprav tudi trdi, da člen 38 te uredbe ne omogoča zmanjšanja verjetnosti, da bi bil potrošnik izpostavljen ponudbam nezakonitih proizvodov, je treba ugotoviti, da ta določba vseeno prispeva h krepitvi pravic potrošnikov iz razlogov, navedenih v točki 101 zgoraj. Dalje, iz točk od 71 do 74 in 77 zgoraj izhaja, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, tveganja, ki jih povzročajo tržnice, nikakor niso omejena na tveganja, ki imajo negativen učinek na varstvo potrošnikov, niti na tveganja v zvezi s trženjem ponarejenih ali nevarnih proizvodov.
- 139 Tretjič, tožeča stranka trdi, da bi bilo treba v zvezi z „razširjanjem diskurza, vsebin in informacij“ tržnice obravnavati enako kot storitve računalništva v oblaku (*cloud computing*) in storitve gostovanja spletnih mest, ki niso spletne platforme v smislu Uredbe 2022/2065 in na katere se zato člen 33(1) te uredbe ne nanaša.
- 140 V zvezi s tem je treba navesti, da je v uvodni izjavi 13 Uredbe 2022/2065 navedeno, da se „za namene te uredbe [...] storitve računalništva v oblaku ali spletnega gostovanja ne bi smele šteti za spletno platformo, kadar razširjanje določenih informacij v javnost pomeni manjšo in dodatno funkcijo ali manjšo funkcionalnost takih storitev“. Tožeča stranka pa ne izpodbija, da razširjanje informacij javnosti na zahtevo prejemnika storitve ni manjša in dodatna funkcija ali manjša funkcionalnost tržnic. Zato je treba ugotoviti, da člen 33(1) navedene uredbe v delu, v katerem se nanaša na tržnice, in ne na nekatere storitve računalništva v oblaku in nekatere storitve gostovanja spletnih mest, ne uvaja samovoljnega ali očitno neustreznega razlikovanja za preprečevanje sistemskih tveganj, navedenih v členu 34(1) navedene uredbe.

- 141 V teh okoliščinah je treba šteti, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem se uporablja hkrati za tržnice, družbena omrežja, storitve deljenja vsebin in spletne iskalnike, ni videti očitno neustrezen za preprečevanje sistemskih tveganj, navedenih v členu 34(1) te uredbe.
- 142 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da bi bilo treba vse ponudnike tržnic, ne glede na njihovo PMŠ, za namene uporabe obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 obravnavati enako. Iz tega sklepa, da se člen 33(1) te uredbe napačno uporablja za ponudnike tržnic, katerih PMŠ je 45 milijonov ali več.
- 143 V zvezi s tem, prvič, tožeča stranka trdi, da so tveganja v zvezi z razširjanjem nezakonitih vsebin večja na majhnih tržnicah kot na velikih in da je torej paradoksalno naložiti dodatne obveznosti ponudnikom zadnjenavedenih. Natančneje, poudarja, da se nezakoniti proizvodi, med katerimi so nevarni ali ponarejeni proizvodi, tržijo predvsem na majhnih tržnicah, prek družbenih omrežij ali na temnem omrežju. Trdi, da je tveganje, da bi se taki proizvodi lahko tržili na velikih tržnicah, majhno. Dodaja, da iz uvodne izjave 72 Uredbe 2022/2065 izhaja, da ta uredba vsem tržnicam nalaga različne obveznosti, da jih „odvr[ne] [...] od prodaje proizvodov ali storitev v nasprotju z veljavnimi pravili“. Iz tega sklepa, da je zakonodajalec sam priznal, da tveganja, povezana s trženjem nezakonitih proizvodov, ne pomenijo sistemskih tveganj in da se ne povečujejo s številom aktivnih prejemnikov.
- 144 Vendar tožeča stranka po eni strani priznava, da se tržnice, ne glede na svojo velikost, lahko uporabijo za olajšanje trženja nevarnih ali nezakonitih proizvodov.
- 145 Po drugi strani, dejstvo, da so tožeča stranka ali drugi ponudniki tržnic, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, do zdaj učinkovito nadzirali informacije, ki so se razširjale na njihovih platformah, tudi če bi bilo to dejstvo dokazano, ne more izključiti, da bi lahko te v prihodnosti veliko število oseb izpostavile nezakonitim vsebinam, saj bi njihovo PMŠ ostalo nad ali enak 45 milijonom. Zato je treba, kot izhaja iz točk 73, 74 in 77 zgoraj, šteti, da lahko tržnica, katere PMŠ dosega 45 milijonov, pomemben del Unije izpostavi nezakonitim vsebinam in posledično povzroči sistemsko tveganje v smislu člena 34(1)(a) Uredbe 2022/2065.
- 146 V teh okoliščinah je treba poudariti, kot je to storil zakonodajalec v uvodni izjavi 76 Uredbe 2022/2065, da lahko tržnice, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, povzročijo družbena tveganja, ki se po obsegu in učinku razlikujejo od tistih, ki jih povzročajo manjše platforme.
- 147 Poleg tega dejstvo, na katero se sklicuje tožeča stranka, in sicer da Uredba 2022/2065 vsem tržnicam nalaga obveznosti, katerih namen je preprečiti trženje nevarnih ali nezakonitih proizvodov, ne zadostuje za ugotovitev, da so dodatne obveznosti, naložene tržnicam, katerih PMŠ dosega 45 milijonov, očitno neustrezne za preprečevanje sistemskih tveganj, navedenih v členu 34(1) navedene uredbe.
- 148 Drugič, tožeča stranka trdi, da morajo zelo velike spletne platforme za dosego PMŠ v višini 45 milijonov v praksi nujno delovati v več državah članicah. Iz tega sklepa, da se obveznosti, naložene ponudnikom teh zelo velikih spletnih platform, ne uporabljajo za ponudnike spletnih platform, ki delujejo v eni sami državi članici, tudi kadar je velik del prebivalstva te države članice izpostavljen vsebinam navedenih platform. V zvezi s tem poudarja, da to različno obravnavanje ni upravičeno s preprečevanjem nekaterih sistemskih tveganj, med katerimi so tveganja v zvezi z demokratičnim procesom, ki naj bi bila nacionalna.

- 149 Vendar tožeča stranka na eni strani ne pojasnjuje, zakaj so nekatera tveganja le nacionalna, in to čeprav na ravni Unije obstaja demokratični proces, kot izhaja iz člena 10 PEU in člena 22(2) PDEU.
- 150 Na drugi strani iz člena 33(2) Uredbe 2022/2065 in uvodne izjave 76 te uredbe izhaja, da je zakonodajalec menil, da lahko spletna platforma povzroči sistemska tveganja na ravni Unije, kadar njeno PMŠ doseže ali preseže 10 % prebivalstva Unije. Poudariti pa je treba, da je za spletne platforme, ki bi obstajale le v eni državi članici in katerih PMŠ bi bilo manjše od 45 milijonov, tudi če bi bil velik del prebivalstva te države članice izpostavljen njihovim vsebinam, manj verjetno, da bodo povzročile sistemska tveganja na ravni Unije kot spletne platforme, katerih PMŠ bi preseglo 45 milijonov.
- 151 Zato je treba ugotoviti, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem se uporablja le za ponudnike tržnic s PMŠ 45 milijonov, ne uvaža samovoljnega ali očitno neustreznega razlikovanja za preprečevanje sistemskih tveganj, navedenih v členu 34(1) te uredbe.
- 152 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da bi bilo treba ponudnike tržnic za namene uporabe obveznosti iz členov od 34 do 43 Uredbe 2022/2065 obravnavati enako kot trgovce na drobno. Ugotavlja namreč, da se člen 33(1) te uredbe ne nanaša na trgovce na drobno, in sicer podjetja, ki na spletu tržijo le svoje proizvode, čeprav tako kot tržnice potrošnikom omogočajo tudi sklepanje pogodb na daljavo s trgovcem.
- 153 Vendar po eni strani spletne platforme drugače kot spletna mesta trgovcev na drobno razširjajo informacije, ki jih zagotovi prejemnik storitve. Medtem ko spletna mesta trgovcev na drobno načeloma razširjajo le svoje informacije, lahko spletne platforme razširjajo informacije, ki prihajajo od velikega števila oseb. Iz ekonomske študije tožeče stranke je tako razvidno, da več milijonov prodajalcev trži svoje proizvode na platformi Amazon Store.
- 154 V teh okoliščinah je treba poudariti, da v nasprotju s trgovci na drobno ponudniki spletnih platform niso nujno seznanjeni z vsemi informacijami, ki se razširjajo na njihovih platformah. Poleg tega je treba poudariti, da so iz tega razloga upravičeni do izjem odgovornosti, katerih zakonitosti tožeča stranka ne izpodbija. Tako iz člena 6 Uredbe 2022/2065 izhaja, da ti ponudniki niso odgovorni za informacije, shranjene na zahtevo prejemnika storitve, če ne vedo za nezakonito dejavnost ali nezakonito vsebino. V členu 8 te uredbe je v zvezi s tem dodano, da za te iste dobavitelje ne velja nobena splošna obveznost spremljanja informacij, ki jih ti prenašajo ali shranjujejo, niti obveznost aktivnega iskanja dejanj ali okoliščin, ki kažejo na nezakonite dejavnosti.
- 155 Zato je treba opozoriti, da lahko ponudniki velikih spletnih platform drugače kot trgovci na drobno olajšajo razširjanje nezakonitih vsebin brez svoje vednosti in ne da bi bili ti za to odgovorni.
- 156 Na drugi strani je Komisija v oceni učinka navedla, da „je edinstven položaj največjih spletnih platform, kot so družbena omrežja ali spletne tržnice, pomemben dejavnik ugotovljenih težav“, da „[r]elativno omejeno število spletnih platform skoncentrira zelo veliko število uporabnikov, tako potrošnikov kot trgovcev“, in da „zelo velike platforme predstavljajo višjo raven družbenega in gospodarskega tveganja, saj so dejansko postale javni prostori in imajo sistemsko vlogo za milijone državljanov in podjetij“. Komisija je tudi poudarila, da imajo, „[z] drugimi besedami, [...] bistveno večji vpliv na družbo in enotni trg kot manjše platforme, saj zadevajo širšo javnost“.

Komisija je tako navedla, da imajo zelo velike spletne platforme pomembno vlogo tako za potrošnike kot za prodajalce, ki svoje izdelke tržijo na teh platformah. Ni pa sporno, da trgovci na drobno nimajo take vloge, vsaj kar zadeva te prodajalce.

- 157 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem se uporablja za ponudnike tržnic, in ne za trgovce na drobno, ne uvaja samovoljnega ali očitno neustreznega razlikovanja za preprečevanje sistemskih tveganj, navedenih v členu 34(1) te uredbe.
- 158 Iz tega sledi, da tožeča stranka in združenje bevh neutemeljeno trdita, da je s členom 33(1) Uredbe 2022/2065 kršen člen 20 Listine.
- 159 Zato je treba tretji del prvega tožbenega razloga zavriniti.

d) Četrty del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 11(1) Listine

- 160 Tožeča stranka ob podpori združenja bevh navaja, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznost iz člena 38 te uredbe, krši svobodo izražanja in obveščanja iz člena 11(1) Listine. Poudarja namreč, da ta obveznost pomeni, da se za vsak priporočilni sistem predlaga možnost, ki ne temelji na oblikovanju profilov. Tako naj bi navedena obveznost posegala v svobodo komercialnega izražanja tržnic, ker naj bi jim preprečevala, da bi potrošnikom predstavljale najbolj upoštevne proizvode. Poleg tega naj bi ovirala zmožnost tretjih prodajalcev, ki so prisotni na tržnicah, da učinkovito promovirajo svoje proizvode in komunicirajo s svojimi strankami. Nazadnje, navedena obveznost naj ne bi bila upravičena za preprečitev sistemskih tveganj, navedenih v tej uredbi.
- 161 Komisija ob podpori Parlamenta, Sveta in organizacije BEUC trditve tožeče stranke izpodbija.
- 162 V skladu s členom 11(1) Listine ima vsakdo pravico do svobode izražanja. Ta pravica vključuje svobodo mnenja ter sprejemanja in širjenja vesti ali idej brez vmešavanja javnih organov in ne glede na državne meje.
- 163 V Pojasnilih k Listini je natančneje pojasnjeno, da člen 11 Listine ustreza členu 10 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP).
- 164 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da se člen 10 EKČP, ki varuje svobodo izražanja in obveščanja, uporablja zlasti, kadar podjetnik razširja komercialne informacije, med drugim v obliki oglasnih sporočil (glej sodbo z dne 3. februarja 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 81 in navedena sodna praksa).
- 165 Kot je bilo opozorjeno v točki 95 zgoraj, člen 38 Uredbe 2022/2065 določa, da ponudniki zelo velikih spletnih platform, ki uporabljajo priporočilne sisteme, ponudijo vsaj eno možnost za vsak svoj priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov.
- 166 V zvezi s tem je treba na eni strani poudariti, da tožeča stranka ne pojasnjuje, zakaj bi člen 38 Uredbe 2022/2065, ki se uporablja le za ponudnike zelo velikih spletnih platform, lahko omejil način, na katerega lahko prodajalci, ki tržijo izdelke na tržnici, predstavijo svoje komercialne

informacije, med katerimi so njihova oglasna sporočila. Iz tega sledi, da tožeča stranka neutemeljeno trdi, da ta določba pomeni poseg v svobodo izražanja in obveščanja navedenih prodajalcev.

- 167 Na drugi strani je treba poudariti, da člen 38 Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem ponudnikom zelo velikih spletnih platform nalaga, da za vsak svoj priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov, predlagajo vsaj eno možnost, omejuje način, kako lahko ti ponudniki predstavijo izdelke, ki se tržijo na njihovih platformah, če bi prejemnik izbral tako možnost.
- 168 Člen 38 Uredbe 2022/2065 torej pomeni poseganje v svobodo izražanja in obveščanja tržnic.
- 169 Vendar je treba opozoriti, da pravice, določene v členu 11 Listine, niso absolutne pravice, temveč jih je treba upoštevati glede na njihovo funkcijo v družbi (sodba z dne 6. oktobra 2020, Privacy International, C-623/17, EU:C:2020:790, točka 63). Kot izhaja iz točke 55 zgoraj, mora biti kakršno koli omejevanje teh pravic predpisano z zakonom in spoštovati njihovo bistveno vsebino ter mora biti ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebno in dejansko ustrezati ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali potrebno zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.
- 170 V obravnavani zadevi pa, prvič, ni sporno, da je omejitev, ki izhaja iz člena 38 Uredbe 2022/2065, določena z zakonodajnim aktom in da jo je zato treba šteti za predpisano z zakonom.
- 171 Drugič, to ne vpliva na bistveno vsebino svobode izražanja in obveščanja ponudnikov zelo velikih spletnih platform. Po eni strani namreč člen 38 Uredbe 2022/2065 ne vsebuje pravil, ki bi omejevala svobodo, ki jo imajo ti ponudniki pri predstavitvi izdelkov, ki se tržijo na njihovih platformah, v okviru priporočilnega sistema, ki ne temelji na oblikovanju profilov. Po drugi strani ta določba navedenim ponudnikom ne prepoveduje, da predlagajo priporočilne sisteme, ki temeljijo na oblikovanju profilov, če poleg tega za vsakega od teh sistemov ponujajo možnost, ki ne temelji na oblikovanju profilov.
- 172 Tretjič, omejitev iz člena 38 Uredbe 2022/2065 sledi cilju splošnega interesa, ki ga priznava Unija. Kot je bilo namreč navedeno v točki 101 zgoraj, lahko ta določba prispeva k visoki ravni varstva potrošnikov, ki je določena v členu 38 Listine.
- 173 Četrtič, kar zadeva sorazmernost ugotovljenega poseganja, je treba poudariti, da iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 10(2) EKČP izhaja, da imajo nacionalni organi določeno polje proste presoje pri presoji obstoja nujne družbene potrebe, ki lahko upraviči omejitev svobode izražanja. V skladu s to sodno prakso je to še posebej nujno na poslovnem področju, zlasti na tako zapletenem in spremenljivem področju, kot je oglaševanje (glej v tem smislu sodbo z dne 3. februarja 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 91).
- 174 V zvezi s tem je treba poudariti, da obveznost predlagati vsaj eno možnost za vsak priporočilni sistem, ki ne temelji na oblikovanju profilov, iz člena 38 Uredbe 2022/2065 izhaja iz tehtanja med svobodo komercialnega izražanja ponudnikov zelo velikih spletnih platform in varstvom potrošnikov. Tako je zakonodajalec lahko menil, ne da bi prekoračil svojo široko polje proste presoje, da varstvo potrošnikov zahteva, da imajo lahko potrošniki, če to želijo, dostop do možnosti, ki ne temelji na oblikovanju profilov za vsakega od priporočilnih sistemov, ki se uporabljajo na zelo velikih spletnih platformah.
- 175 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da tožeča stranka in združenje bevh neutemeljeno trdita, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 krši člen 11 Listine.

176 Iz tega sledi, da je treba četrti del prvega tožbenega razloga zavrniti.

e) Peti del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 7 Listine

- 177 Tožeča stranka ob podpori združenja bevh navaja, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz člena 39 ter člena 40(4) in (12) te uredbe, krši varstvo zaupnih podatkov, določeno v členu 7 Listine. Po eni strani naj bi namreč razkritje informacij, navedenih v členu 39 navedene uredbe, javnosti lahko povzročilo veliko poslovno škodo ponudnikom tržnic. Po drugi strani naj bi člen 40(4) in (12) te uredbe lahko privedel do tega, da bi se raziskovalcem posredovalo veliko informacij. Poleg tega naj ta določba ne bi določala zadostnih jamstev za ohranitev zaupnosti teh informacij. Nazadnje, niti člen 39 niti člen 40(4) in (12) zadevne uredbe naj ne bi bila upravičena za preprečitev sistemskih tveganj, na katera se nanaša ta uredba.
- 178 Komisija ob podpori Parlamenta, Sveta in organizacije BEUC trditve tožeče stranke izpodbija.
- 179 V skladu s členom 7 Listine ima vsakdo pravico do tega, da se spoštuje njegovo zasebno in družinsko življenje, stanovanje ter komunikacije.
- 180 V pojasnilih k Listini o temeljnih pravicah je navedeno, da pravice iz člena 7 Listine ustrezajo pravicam iz člena 8 EKČP. Iz tega izhaja, da so v skladu s členom 52(3) Listine omejitve, ki se lahko za to pravico legitimno uvedejo, enake tistim, ki so dovoljene v okviru člena 8 EKČP.
- 181 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da pojem „zasebno življenje“ ne izključuje poklicnih ali gospodarskih dejavnosti fizičnih in pravnih oseb (glej v tem smislu sodbi z dne 14. februarja 2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, točka 48, in z dne 29. julija 2024, Belgian Association of Tax Lawyers in drugi, C-623/22, EU:C:2024:639, točka 126).
- 182 V obravnavani zadevi po eni strani, kot izhaja iz točke 87 zgoraj, člen 39 Uredbe 2022/2065 določa, da ponudniki zelo velikih spletnih platform vodijo in dajo na voljo javnosti odložišče z informacijami o svojih oglaševalskih dejavnostih za celotno obdobje, v katerem predstavljajo zadevne oglase, in do enega leta po njihovi zadnji predstavitvi. V tej določbi je poleg tega pojasnjeno, da morajo navedeni ponudniki zagotoviti, da to odložišče ne vsebuje nobenih osebnih podatkov prejemnikov storitve, ki so jim bili ali bi jim lahko bili ti oglašeni predstavljeni.
- 183 Po drugi strani iz točk 114 in 117 zgoraj izhaja, da člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 določa, da morajo biti ponudniki zelo velikih spletnih platform preverjenim raziskovalcem na obrazloženo zahtevo koordinatorja digitalnih storitev v državi članici sedeža zmožni posredovati različne informacije, vključno z zaupnimi informacijami.
- 184 V teh okoliščinah je treba poudariti, da člen 39 ter člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem ponudnike zelo velikih spletnih platform zavezuje k razkritju informacij, ki bi lahko bile zaupne, pomenita poseg v pravico do spoštovanja zasebnega življenja, zagotovljeno s členom 7 Listine.
- 185 Vendar pravice iz člena 7 Listine niso absolutne pravice, temveč jih je treba upoštevati glede na njihovo funkcijo v družbi (sodbi z dne 16. julija 2020, Facebook Ireland in Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, točka 172, in z dne 29. julija 2024, Belgian Association of Tax Lawyers in drugi, C-623/22, EU:C:2024:639, točka 134). Kot izhaja iz točke 55 zgoraj, mora biti kakršno koli

omejevanje teh pravic predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic ter mora biti ob upoštevanju načela sorazmernosti potrebno in dejansko ustrezati ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali potrebno zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

- 186 V obravnavani zadevi, na prvem mestu, ni sporno, da so omejitve, ki izhajajo iz člena 39 ter člena 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065, določene z zakonodajnim aktom in da jih je zato treba šteti za predpisane z zakonom.
- 187 Na drugem mestu, to ne vpliva na bistveno vsebino pravice do spoštovanja zasebnega življenja ponudnikov zelo velikih spletnih platform.
- 188 Prvič, člen 39 Uredbe 2022/2065 namreč določa razširjanje informacij le za omejeno obdobje in le v zvezi z omejenim delom gospodarske dejavnosti tržnic. V zvezi s tem tožeča stranka sama priznava, da njeni prihodki iz oglaševanja predstavljajo le 7 % vseh njenih prihodkov. Poleg tega, kot je bilo navedeno v točkah 110 in 112 zgoraj, ta določba ne predpisuje razširjanja informacij o uspehu oglaševanja, za katere tožeča stranka trdi, da so poslovno najbolj občutljive. Dalje, del teh informacij, kot so informacije o vsebini oglasov, proizvodov in znamk, ki so predmet zadevnih oglasov, ni zaupen. Nazadnje, ta določba izključuje razširjanje vseh osebnih podatkov prejemnikov storitve, ki so izpostavljeni navedenim oglasom.
- 189 Poleg tega je tožeča stranka v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi sicer res trdila, da člen 39(2)(b) in (c) Uredbe 2022/2065 zahteva razkritje identitete fizične osebe, v imenu katere je bil oglas prikazan ali ki ga je plačala. Vendar je treba ugotoviti, da tako razkritje samo ne omogoča vpogleda v zasebno in družinsko življenje zadevnih oseb. V teh okoliščinah ni razvidno, da bi razkritje zgolj identitete oglaševalca lahko pomenilo poseg v bistveno vsebino pravic, zagotovljenih s členom 7 Listine (glej v tem smislu in po analogiji mnenje 1/15 (Sporazum PNR med EU in Kanado) z dne 26. julija 2017, EU:C:2017:592, točki 150 in 151; sodbi z dne 22. novembra 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 in C-601/20, EU:C:2022:912, točke od 50 do 52, in z dne 21. marca 2024, Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, točki 80 in 81).
- 190 Drugič, člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 določa, da se informacije predložijo le na obrazloženo zahtevo koordinatorja digitalnih storitev v državi članici sedeža in za uporabo preverjenih raziskovalcev, ki so v skladu s členom 40(8)(d) te uredbe med drugim dokazali, da so sposobni upoštevati specifične zahteve glede varnosti in zaupnosti podatkov.
- 191 Na tretjem mestu, kar zadeva spoštovanje načela sorazmernosti, treba se je prepričati, prvič, da so obveznosti iz člena 39 in člena 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 primerne za uresničitev tega cilja v splošnem interesu, ki ga priznava Unija, drugič, da je poseg v temeljno pravico do spoštovanja zasebnega življenja, ki ga lahko povzročijo navedene obveznosti, omejen na nujno potrebno, tako da zastavljenega cilja ne bi bilo mogoče razumno doseči enako učinkovito z drugimi sredstvi, ki bi manj posegala v to pravico, in tretjič, če sta ti zahtevi dejansko izpolnjeni, da ta poseg ni nesorazmeren in ne povzroča nesorazmernih neugodnosti glede na navedeni cilj, kar zlasti pomeni tehtanje pomena tega cilja in teže navedenega posega (glej v tem smislu sodbo z dne 29. julija 2024, Belgian Association of Tax Lawyers in drugi, C-623/22, EU:C:2024:639, točka 139). Vendar je treba v zvezi s tem opozoriti, da gre lahko pravica do poseganja v zasebno življenje za poklicne ali gospodarske dejavnosti dlje kot v drugih primerih (glej v tem smislu sodbi z dne 22. oktobra 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, točka 29, in z dne 29. julija 2024, Belgian Association of Tax Lawyers in drugi, C-623/22, EU:C:2024:639, točka 127).

- 192 Vendar so, prvič, v nasprotju s tem, kar trdi združenje bevh, omejitve, ki izhajajo iz člena 39 ter člena 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065, primerne za uresničitev cilja splošnega interesa, ki ga priznava Unija. Kot je bilo namreč navedeno v točkah 89 in 118 zgoraj, je namen teh določb zmanjšati sistemska tveganja, da bi se med drugim prispevalo k visoki ravni varstva potrošnikov, določeni v členu 38 Listine.
- 193 Drugič, kot izhaja iz točk od 86 do 89 zgoraj, z ukrepi, alternativnimi členu 39 Uredbe 2022/2065, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne bi bilo mogoče doseči enake ravni varstva potrošnikov.
- 194 Poleg tega tožeča stranka ni predložila nobenega drugega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da člen 39 Uredbe 2022/2065 presega to, kar je nujno potrebno, da se potrošniki lahko seznanijo z oglasi, ki se razširjajo na zelo velikih spletnih platformah, vključno s tistimi, ki jim ob upoštevanju uporabljenih parametrov ciljanja ne bi bili izpostavljeni, in da razumejo razloge, zaradi katerih so glede na navedene parametre bolj izpostavljeni nekaterim oglasom kot drugim. Prav tako ni predložila nobenega dokaza, ki bi izkazoval, da ta določba presega to, kar je nujno potrebno za to, da se medijskim hišam in združenjem za varstvo potrošnikov omogoči nadzor nad oglaševanjem, ki se razširja na zelo velikih spletnih platformah, zlasti za preprečevanje promocije nezakonitih ali neprimernih proizvodov nekaterim občinstvom, kot so mladoletniki.
- 195 Tožeča stranka prav tako ni predložila nobenega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 presega to, kar je nujno potrebno za ugotavljanje, prepoznavanje in razumevanje sistemskih tveganj v Uniji. Poleg tega tožeča stranka ne zatrjuje obstoja ukrepov, ki bi bili alternativa tej določbi in s katerimi bi bilo mogoče doseči ta cilj.
- 196 Tretjič, na eni strani, kot je bilo navedeno v točkah 111 in 188 zgoraj, je treba poudariti, da se informacije, ki se razširjajo na podlagi člena 39 Uredbe 2022/2065, nanašajo le na omejen del gospodarske dejavnosti tržnic. Poleg tega del teh informacij, kot so informacije o vsebini oglasov, proizvodov in znamk, ki so predmet zadevnih oglasov, ni zaupna in poslovno najbolj občutljive informacije za tožečo stranko, in sicer informacije o uspehu oglaševanja, niso del informacij, ki se razširjajo na podlagi navedene določbe.
- 197 Prav tako je treba v delu, v katerem se je tožeča stranka na obravnavi sklicevala na razkritje identitete fizičnih oseb iz člena 39(2)(b) in (c) Uredbe 2022/2065, poudariti, da se to razkritje nanaša le na oglaševalce, ki so se odločili prikazovati oglase na zelo veliki spletni platformi. Dalje, iz navedene določbe izhaja, da odložišče ne vsebuje informacij o fizični osebi, če je oglas predstavila in plačala pravna oseba. Tako lahko ti oglaševalci še vedno ustanovijo pravno osebo, da ne bi razkrili svoje identitete.
- 198 Na drugi strani, člen 40(4) in (12) Uredbe 2022/2065 v posameznih primerih določa le posredovanje informacij preverjenim raziskovalcem, da se ohrani njihova morebitna zaupnost.
- 199 Poleg tega je Sodišče v svoji sodni praksi poudarilo naravo in pomen javnega interesa, ki je varstvo potrošnikov, ki so v primerjavi s trgovci v podrejenem položaju (glej sodbo z dne 3. aprila 2019, Aqua Med, C-266/18, EU:C:2019:282, točka 43 in navedena sodna praksa). Cilj varstva potrošnikov pa je še toliko pomembnejši v zvezi s ponudniki zelo velikih spletnih platform, kot je tožeča stranka, ki lahko, kot je bilo navedeno v točki 77 zgoraj, povzročijo sistemska tveganja za družbo.

- 200 V teh okoliščinah je treba šteti, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 v delu, v katerem za nekatere tržnice določa obveznosti iz člena 39 in člena 40(4) in (12) te uredbe, ne pomeni nesorazmernega posega v pravico do spoštovanja zasebnega življenja, zagotovljeno s členom 7 Listine, in ne povzroča neugodnosti, ki bi bile nesorazmerne glede na zastavljene cilje.
- 201 Iz tega sledi, da tožeča stranka in združenje bevh neutemeljeno trdita, da je s členom 33(1) Uredbe 2022/2065 kršen člen 7 Listine.
- 202 Nazadnje, združenje bevh trdi, da člen 33(1) Uredbe 2022/2065 krši varstvo osebnih podatkov, ki je varovano s členom 8 Listine, ker za nekatere tržnice določa obveznosti iz člena 39 te uredbe. Trdi, da je med informacijami, ki se razširjajo na podlagi zadnjenavedene določbe, „identiteta ali pravna oseba, v imenu katere je oglas predstavljen in plačan“. Zadostuje pa ugotovitev, da se osebni podatki lahko nanašajo le na fizične osebe, ne pa na pravne osebe, kot je razvidno iz Pojasnil k Listini in Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355), na katero napotujejo ta pojasnila. Poleg tega je treba ob predpostavki, da se je združenje bevh nameravalo sklicevati na fizične osebe iz člena 39(2)(b) in (c) Uredbe 2022/2065, navesti, da bi bila kršitev člena 8 Listine vsekakor izključena iz razlogov, navedenih v točkah 189 in 197 zgoraj.
- 203 Zato je treba peti del prvega tožbenega razloga zavrni, ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti nekaterih trditve, navedenih v utemeljitev tega tožbenega razloga v repliki, ki jo Komisija izpodbija.
- 204 Zato je treba prvi tožbeni razlog v celoti zavrni.

B. Drugi in tretji tožbeni razlog: ugovor nezakonitosti člena 38 oziroma člena 39 Uredbe 2022/2065

- 205 Tožeča stranka z drugim in tretjim tožbenim razlogom uveljavlja nezakonitost člena 38 oziroma člena 39 Uredbe 2022/2065.
- 206 Tožeča stranka trdi, da je treba trditve, navedene v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga, razumeti tako, da so bile navedene tudi v okviru prvega tožbenega razloga.
- 207 Natančneje, kot je bilo navedeno v točkah 19 in 31 zgoraj, tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da je člen 33(1) Uredbe 2022/2065 nezakonit, ker za nekatere tržnice določa obveznosti iz členov od 34 do 43 te uredbe, ki naj bi bile same po sebi nezakonite. Iz točke 32 replike izhaja, da je treba šteti, da so bile njene trditve, ki se nanašajo posebej na člena 38 in 39 navedene uredbe in ki jih je navedla v okviru prvega tožbenega razloga, navedene tudi v okviru drugega in tretjega tožbenega razloga, ter obratno.
- 208 Ker je bil prvi tožbeni razlog zavrjen kot neutemeljen, je treba posledično tudi drugi in tretji tožbeni razlog zavrni kot neutemeljena, ne da bi se bilo treba izreči o njuni dopustnosti, ki jo Komisija, Parlament, Svet in organizacija BEUC izpodbijajo.
- 209 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrni, ne da bi se bilo treba izreči o dopustnosti drugega tožbenega predloga, ki jo izpodbija Komisija.

IV. Stroški

- 210 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo njenih stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.
- 211 Poleg tega na podlagi člena 138(1) Poslovnika institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Parlament in Svet torej nosita svoje stroške.
- 212 Ravno tako v skladu s členom 138(3) Poslovnika organizacija BEUC in združenje bevh nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družba Amazon EU Sàrl nosi svoje stroške in stroške Evropske komisije, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

3. Evropski parlament, Svet Evropske unije, Evropska potrošniška organizacija (BEUC) in Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) nosijo svoje stroške.

Papasavvas

Kowalik-Bańczyk

Buttigieg

Dimitrakopoulos

Ricziová

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 19. novembra 2025.

Podpisi